

Liptay Lothar:

AZ ISZLÁM KORUNKBELI EURÓPAI INVÁZIÓJA

Iszlám-szakértő barátomnak, Molnár Jánosnak,
az élet "célegyenesébe" (8. évtizedébe) való befordulása alkalmából.

I. A JELENSÉG

Az invázió

Korunkban az iszlám egy újabb, már jó ideje tartó, ezúttal nem „túzzel és vassal”, hanem demográfiai eszközökkel folytatott európai inváziójának lehetünk a tanúi. Hogy ez a folyamat ma már nem pusztán egy spontán módon, ösztönösen történő jelenség, hanem céltudatos törekvés, arról rangos szakemberek nyilatkoznak.

Egy kis oknyomozás

Mint a legtöbb – főleg kizárólagossági elvű és igényű – vallásnak, az iszlámnak is erős terjeszkedési hajlama van. E kifelé némi eufémiával *missziói*-ként tálalt, valójában azonban hódítási igénynek azokban az időkben, amikor katonailag erős volt, fegyverrel tett eleget, ma, hadászati lag (egyelőre!) a meghódítandókkal szemben hátrányos helyzetben lévén, migrációs és demográfiai módszerekhez folyamodik.

– Vessünk egy pillantást egykori erős korszakának tömör statisztikájára:

Európába, Afrikán át jövet, már első, afféle „villámháborúként” lezajlott, nagy hódító hadjárata során eljutott, elfoglalva és uralma alá hajtva az ibériai félszigetet, ahol virágzó és nagyszerű kultúrát hozott létre. Kelet felől az oszmán birodalom – számunkra különösen tragikus emlékű, s általában is negatívabb előjelű nyomokat és emlékeket hátrahagyó – hadjárata révén jutott ide, melynek során seregei

- 1354-ben átkelve a Dardanellákon európai talajra léptek,
- 1361-ben elfoglalták Hadrianopolist (magyarosan Drinápolyt),
- 1389-ben megverték a Rigómezőn (Koszovó) a szerb hadsereget,
- 1453-ban elfoglalták Konstantinápolyt,
- 1463-ban Boszniát,
- 1521-ben Belgrádot,
- 1526-ban pedig Magyarországot.

Azóta mindmáig számottevő muzulmánosság él a Balkánon – hogy csak a legnagyobb számokat említsem:

- Mintegy 4 millió a volt Jugoszlávia területén,
- 2 millió Albániában, és
- 1,5 millió Bolgáriában.

A többi, nyugatabbra eső európai országba csak később, a korunkbeli modern népvándorlás keretében, főleg a második világháború után kerültek be és telepedtek le folyamatosan muzulmánok:

- Németországban mintegy 4,
- Franciaországban 3,
- Nagy-Britániában pedig 2,2 millióan.

A német, katolikus egyháztörténész, **Rudolf Grulich** kijelentése szerint „*az iszlám Európát missziói területének tekinti*”. „Már rég beletartozik világméretű missziói terveibe”, írja, s utal ezzel kapcsolatosan olyan nemzetközi muzulmán szervezetek tevékenységére, mint az „Islamic Council of Europe” Londonban és a „Moscheenrat für Europa” Brüsszelben.

(Az érdekesség kedvéért hadd említsem meg, hogy Grulich morvaországi születésű, akit 1946-ban, kétéves korában, édesanyjával együtt Németországba deportáltak. Itt később a teológia mellett szlavisztikát is tanult, s nemcsak, hogy kiválóan beszél csehül, de ápolja is a kapcsolatokat Csehországgal. Tanári habilitációs munkáját is cseh vonatkozású témáról írta, „Der Beitrag der böhmischen Länder zur Weltmission des 17. und 18. Jahrhunderts” címmel. 2005 óta munkatársa a prágai Károly Egyetem „Egyház és nacionalizmus a 19. és a 20. századbeli Cseh- és Morvaországban” című tanulmányi programjának).

Kis statisztikai helyzet-felmérés – és előretétekintés

Hadd szólaltassak meg erre vonatkozóan néhány nemzetközi szaktekinélyt *az internetről*.

Először is álljon itt néhány alapvető adat a **Vatikáni Rádió magyar nyelvű honlapjáról**. Ezek szerint a világ muzulmánosságának statisztikája a következőképpen néz ki:

„A számítások szerint 20 és 24 millió között mozog az *Európában* élő muzulmánok száma. 1950-ben 800 ezer iszlám-hívő élt a földrészen, 2003-ban már 15 millió volt a számuk.

Az *Amerikai Egyesült Államokban* 40 millió az iszlám hívő; egyedül 2005-ben, 5 évvel a New York-i terrorista támadás után 22 iszlám országból 40 ezer muzulmán telepedett le Amerikában.

A világ 45 országában a muzulmánok számaránya meghaladja az 50 százalékot.

Afrikában 19 ilyen ország van, 378 millió muzulmánal, akik az egész földrész lakosságának több, mint a 32 százalékát alkotják.

Ázsiában 25 országban 796 millió a muzulmán, ami közel 68 százaléknak felel meg.

Európában 1 ilyen ország van, 3 és fél millió muzulmánal, ami 0,3 százalékot alkot.

Az említett muzulmán többségű országokban csak négyben van valóban demokratikus rendszer!

Ezek mellett 6 olyan ország van, amelyekben a muzulmánok számaránya 49 és 30 százalék között mozog. További 24 országban meglehetősen jelentős kisebbséget alkotnak.

Az iszlám-hívők számának ez az állandó és gyors növekedése teljesen új jelenség Európa nyugati és északi részén, míg Kelet-Európa egyes országai, mint pl. Bulgária, a volt Jugoszlávia és Görögország számára ismerős a muzulmán jelenlét egészen az oszmán hódítás időszakától kezdődően.

Az iszlám-hívők európai bevándorlása szakaszokban történt, mindjárt a második világháború után indult el és napjainkig állandóan folytatódott.“

– Eddig az idézett tudósítás, mellyel kapcsolatosan nekem csak annyi a feladatomból, hogy egy „és” kötőszócskával hozzáfűzzem még utolsó szavának jelen idejű formáját.

Végül mint jellemzőt ki kell még emelnünk a körülményt: *Az Európában élő muzulmánok száma folyamatosan növekszik.*

Tanulságos a fentiekkel szembeállítani azok pandanját, vagyis *a keresztyének muzulmán országokban való jelenlétének a statisztikáját*.

Ennek első szembeszökő alapvonása, hogy ellentétben a muzulmánok keresztyén területeken való növekvő jelenlétével, *fogyó tendenciát mutat*.

Először is: Míg Nyugat- és Közép-Európa egyes, azelőtt tisztán keresztyén lakosságú országaiban manapság moszlimok milliói élnek, addig a keresztyénség olyan országokban, mint Afganisztán, Szaúdi Arábia, az Arab Emirátusok, vagy Jemen, sohasem tudott meghonosodni.

Továbbá: A 20. század során sok muzulmán országban – hogy név szerint csak Törökországot és Szomáliát említsem – nemcsak, hogy nem nőtt, hanem drasztikusan visszaesett a keresztyének száma.

Következzék még néhány sokat mondó, témákra vonatkozó idézet a **Wikipedia** nevű internetes lexikonból:

Az idős, gazdag tapasztalatokkal rendelkező, nemzetközi hírű brit történész, Közel-Kelet- és iszlám-szakértő, **Bernard Lewis** professzor pl. így jellemzi a helyzetet: „Európa az arab Nyugat, a 'Maghreb' része lesz. Migrációs és demográfiai adatok erre utalnak. Az európaiak későn házasodnak, s csak kevés gyerekük van, vagy egy sincs. Ezzel szemben itt van az erős moszlim beáramlás: Németországba a törököké, Franciaországba az araboké, Angliába a pakisztániaké. A muzulmánok korán házasodnak és sok gyerekük van. – *A jelenlegi tendenciák alapján ítélve Európa népességének többsége legkésőbb a XXI. század végére muzulmán lesz.*”

A göttingeni, maga is muzulmán vallású szociológus és közismert iszlám-kritikus, **Bassam Tibi** pedig ezt írja a „Welt” nevű folyóiratban: „Mindenki, aki az iszlám-diaszpóra felől tájékozott, tudja, hogy nem csak szélsőséges iszlamisták álmodoznak egy a saría által uralt, muzulmán Európáról, hanem békés ortodox moszlimok is, egy demografikus, migrációs iszlamosítás perspektívájában máris az 'Iszlám házához' (Dar al-islam) tartozóként tekintve rá. Nem egy mecseti közösség tekinti magát 'Európa iszlamizálása dárdahegyének’.” Meghökkenően hatott sokakra a 2008-as év elején Németországban járt török miniszterelnök ott élő honfitársaihoz intézett televíziós szózata, mellyel nyomatékos, sőt szenvedélyes hangnemben az asszimilálódás ellen s eredeti, nemzeti és vallási identitásuk kitartó megőrzésére szólította fel őket. A ilyesmi német, de általában nyugat-európai füleknek ugyancsak disszonánsan hangzik.

Folytatva a helyzet jellemzését, annak egy további jó ismerőjétől, **Timothy M. Savage**-től idézek, aki ezt írja egy, az európai muzulmán népesség alakulásáról szóló, a valóságra kíméletlen erővel rádöbentő perspektivikus adatokat tartalmazó tanulmányában: „Az elvárások szerint Európa moszlim lakosságának száma 2015-re megduplázódik, míg a nem-moszlim minimum 3,5 %-al csökkenni fog. Tovább előre tekintve konzervatív becslések szerint 2050 táján a muzulmánok Európa népességének a jelenlegi 5 helyett legalább 20%-át teszik majd ki. Sőt egyesek azt jósolják, hogy 2025-re Franciaországban a muzulmánosság elérheti az összlakosság számának negyed részét, mi több, ha a tendencia nem változik, a század közepére a moszlimok nemcsak ott, de egész Európában esetleg többségben lehetnek majd”. – A helyzet alakulásának eddigi mérlege pillanatnyilag így néz ki (ezt már én fűzöm hozzá): 1950-ben 800.000 muzulmán élt Nyugat-Európában, ma mintegy 20 millió!

„Mindezek oka” – jegyzi meg a Wikipedia – „magas számú szaporulati kvótájukban, az ugyancsak nagyszámú bevándorlásban, és az integrálódás fogyatékos voltában keresendő. Ezért sokan a 'kultúrák háborújától' tartanak Európában ... A németországi születésű, Amerikában élő történész és publicista, **Walter Laqueur** egyenesen *Európa ismert formájában való feltartóztathatatlan és visszavonhatatlan megszűnéséről* beszél.”

A helyzet ilyen irányú alakulásának egy másik oka sokak szerint az európai demokratikus társadalmak lassú, nehézkes reakciókészsége s a helyzethez való határozatlan, tétovázó hozzáállása. – A fentebb már idézett neves iszlám-szakértő, **Bernard Lewis** a következőket mondta a *The Jerusalem Post* nevű izraeli napilapnak: „Az iszlám rövid időn belül meghatározó hatalommá válhat Európában, mert a kontinens, a politikai korrektség nevében, lemondott kulturális és vallási dominanciájáról. Közel járunk ahhoz, hogy a muzulmánok átvegyék az uralmat Európa fölött ... A kérdés helyes feltevése úgy szól, hogy egy *iszlamizált Európa* vagy egy *europánizált iszlám* jön-e létre. Az iszlám növekvő befolyása Európában különösen azért aggasztó, mert megfigyelhető, hogy az iszlám-világ egyre nagyobb mértékben támogatja a szélsőséges és terrorista csoportokat“. A témáról több könyvet is megjelentetett nyugalmazott professzor úgy véli, hogy Európa változóban lévő profilja általa megjósolt végső kialakulásának idejét előre pontosan megmondani nem lehet, de a folyamatot mindenképpen előmozdítja a nagyszámú bevándorlás és a *demokrácia* (sic!). Az utóbbival bizonyára e társadalmi rendszertípus gyakran túlzottan, alkalom adtán szinte már skrupulózusan toleráns magatartására céloz (vö. ezzel kapcsolatosan e bekezdés elején tett megjegyzésemet). Lewis szerint az európaiak feladták e veszély elhárításáért való küzdelmet. „Az európaiak” – mondja – „kezdik egyre inkább elveszíteni az önbizalmukat, egyre kevesebbre tartják saját kultúrájukat. Megadták magukat minden iszlámmal kapcsolatos kérdésben, a politikai korrektség és a multikulturalitás nevében”.

Néhány szó az „invázorok” mentalitásáról

(ahogy új otthonom, Svájc érzékeli őket)

Lukas Reiman, a zürichi Kantonális Tanács tagja így ír erről *Aufklären statt verschleiern (Elkendőzés helyett felvilágosítást)* című internetes publikációjának *Immer dreistere Forderungen (Egyre arcátlanabb követelések)* című fejezetében (fordítás tőlem): „A Svájcban élő moszlimok arcátlan követelődéseiről szóló hírek egyre szaporodnak Svájcban. Egy Aargau-i alapiskola számtankönyvében a muzulmán szülők erőteljes követelésére minden szerencsemalackát le kellett ragasztani, mivel szerintük egy tisztátalan állat képe nem keresnivalója a tankönyvben. A hagyományos iskolai karácsonyi ünnepek ellen is tiltakozások vannak, mivel – úgymond – muzulmán gyerekeknek tiltja a hitük, hogy ’hitetlenek’ ünnepein részt vegyenek. Fejkendő-viták, iskolai tornaórák, kényszerházasságok, sajnos, Svájcban is mindennapos témává lettek”.

A továbbiakban a szerző a következő moszlim követeléseket említi még meg: A svájci jogrendszernek az iszlám követelményeihez való hozzáidomítása, a „hitetlenek” által „megfertőzött” keresztyén temetők mellett számukra külön, muzulmán temetkezési helyek biztosítása, stb., stb.

Mindez egyre megy ki: Svájc minél nagyobb méretű iszlamosítására. A svájciak azonban, kezdetben jellegzetes toleranciájukkal ellentétben, kezdenek a kérdésben hovatovább egyre allergiásabban reagálni. A közelmúltban a szomszédságunkban lévő városkában tervezett minaret építése ellen folytattak vehemens, s végül is eredményes kampányt.

II. MIT JELENTENE SZÁMUNKRA LAQUEUR FENTEBBI VÍZIÓJÁNAK VALÓRA VÁLÁSA?

Mindenekelőtt a muzulmán törvényhozás benyomulását

Egy ilyen fejlemény bizonyos feltételek melletti várható volta – az iszlám agresszív természetét tekintetbe véve – szinte magától értetődőnek látszik. Már ma észlelhetők erre utaló jelek. Hadd említsek egyet a saját családom köréből. A fiam egy időben Bazel városának egy olyan negyedében lakott, amelyikben túlnyomórészt mohamedánok élnek. Egy akkori kolléganője mesélte neki, hogy egyszer abban a negyedben kerékpárral, rövid nadrágban a villanyrendőr zöld fényére várva egy idős muszlim férfi igen fenyegető hangnemben megszólította őt, mondván, hogy azon a vidéken más erkölcsök járnak, s arrafelé ilyen megbotránkoztató öltözetben nem lehet járni-kelni. Miután a hölgy válaszul megjegyezte, hogy tudtával svájci területen jár, ahol egyelőre még svájci törvények érvényesek, csak a közben kigyúló zöld fény és a gyors eliszkolás mentette meg őt az időközben összesereglett tömeg tettlegességétől.

Vessünk egy közelebbi pillantást arra, hogy esetleg milyen törvényrendszert is hozhatna magával egy muzulmán többségű Európa létrejötte.

A muszlim törvényhozás, arabul *saría*

Az iszlám tipikus *törvény-vallás*. Inkább etikai, semmint dogmatikai érdeklődésű, s a törvény nagyobb szerepet játszik benne, mint a teológia. Az egyház és az állam azonosságának elvére támaszkodva a muzulmán törvényrendszer, a *saría* egyaránt képviseli az egyházi és a polgári jogot, s átfogja mind a vallási, mind a társadalmi, mind a magán-, mind pedig a közélet minden területét. A *saría* végső alapja a Korán és a Szunna (az utóbbi Mohamed cselekedeteinek és mondásainak följegyzett gyűjteménye). – Tehát egy minden tekintetben archaikus (kora-középkori) veretű rendszerrel van dolgunk.

Ami a *vallási kötelességeket* illeti, az iszlám „öt tartópilléreként” a következő teendőket szokták felsorolni:

1. A muzulmán „Hiszekegy” („*Nincs Isten Allahon kívül...*”) rendszeres megvallása;
 2. napi ötszöri (a sítáknál háromszöri) imádkozás;
 3. alamizsna-adás (az állami adó egy részét képezi);
 4. a böjt betartása a ramadán idején;
 5. az élet során legalább egy zarándokút Mekkába;
- Sokan mindezekhez 6. „pilléreként” hozzásorolják még a dzsihádot, ami mellel megjegyezve nem csak a „hitetlenek elleni” *szent háborút* jelenti, hanem úgyszintén (sőt elsősorban) a saját magunkban rejlő gonosz elleni harcot, bár a szónak ezt az elbensőségesített és elspiritualizált értelmezését állítólag csak a későbbi nagy misztikus, Al-Ghazali (1058-1111) ültette bele a köztudatba, ami azonban az egyszerű nép széles tömegeinek a véleményére aligha volt különösebb befolyással.

A *polgári kötelességeket* illetően előrebozsátanám, hogy az iszlám általánosságban igazságosságot, becsületességet, kedvességet, nagylelkúséget és jótékonytságot követel híveitől.

- Tiszteletet *parancsol* a szülőkkel, oltalmat az árvákkal és özvegyekkel, segítőkészséget a szegényekkel szemben.
- *Kárhozsátja* a durvaságot és a türelmetlenséget.
- *Tiltja* az alkoholt, bizonyos ételek (pl. a disznóhús) fogyasztását, a házárdjátékokat, a házasságon kívüli szexuális kapcsolatot, a házasságtörést, a megbotránkoztató ruházatot, beszédet és viselkedést, a hazugságot, a lopást, és természetesen a gyilkosságot.

A büntetés gyakran igen kemény és formájában primitíven archaikus (több száz bot- vagy korbácsütés, testi megcsonkítás, megkövezés, lefejezés, stb.).

A többnejűséget megengedi az iszlám, ha a férj képes a feleségeit tisztességesen eltartani. Számukat Mohamed négyre korlátozta. Az ágyasok számának viszont nincs felső határa.

Jóllehet *a nők jogai* általában elmaradnak a férfiakéi mögött, mindazonáltal említést érdemel, hogy olyan alapvető jogokkal, amelyeket az iszlám már durván szólva másfél évezreddel ezelőtt biztosított számukra (mint pl. a tulajdon-, az örökösödési és a válási jog egy bizonyos mértékét), az európai nők egészen a 19. századig nem rendelkeztek.

A saria jelenleg érvényben van: Szaúd-Arábiában, Iránban, Indiában, Afganisztánban, a Fülöp-szigeteken, Líbiában, Szudánban, valamint Nigériában. – Isten óvja unokáinkat és dédunokáinkat egy netán iszlamizált Európában egy ilyen, a mi egykori inkvizícionkéihez hasonló módszereket alkalmazó törvényrendszernek még csak az árnyékától is! De még csak olyan enyhén szólva különös európai polgártársainktól is, akik, legalábbis részben, szívesen bevezetnék nálunk is, mint például a nemrég ilyen irányban nyilatkozott Centerbury-i érsek(!).

Nos, mondhatná minderre valaki, ha az Európa többségien moszlimmá válásával kapcsolatos fenti rémlátomások és jóslatok tényleg valóra válnának is, addigra remélhetőleg ez a vallás is oly mértékben szekularizálódik majd, hogy ezáltal, akárcsak annakidején a keresztyénség, elveszíti erőszakos és militáns jellegét.

E valóban széles körben elterjedt jámbor reménységről viszont nekem az a véleményem, hogy perverz (de legalábbis ellentmondásos) dolog egy vallás intoleráns voltának megszűnését hitbeli szubsztanciája megcsappanásától remélni. – De hát nem ez történt-e végeredményben a keresztyénség esetében is...?